

Viera v našom živote...

Povedali sme si, že na náš vzťah k Bohu, na našu vieru sa môžeme pozerat' z viacerých strán. Najdôležitejší pohľad je pohľad do môjho srdca, pohľad na môj praktický život viery: „Verím v Boha, ktorý je skutočný, živý, prítomný vo svete a dotýkajúci sa aj mňa, pôsobiaci i v mojom živote?“ V Starom zákone tento praktický život s Bohom je vyjadrený výrazom: „**kráčať s Bohom.**“ A o tom aká je moja viera, či ja skutočne kráčam s Bohom, sa presvedčíme v týchto bežných, ale predsa len trochu mimoriadnych okolnostiach nášho ľudského života:

Prvú oblasť predstavujú chvíle, keď sa nám darí. Máme úspech a z neho radosť i slávu, prípadne bohatstvo, sme zdraví a všetko nám vychádza. My sme vtedy, tak povediac, na výslni. Ale kde je vtedy Boh v našom živote? Nezabúdame práve vtedy na neho najviac? Uvedomujeme si, že najväčší podiel na našom úspechu, zdraví, sile i mimoriadnych schopnostiach má práve On? „Čo máš, čo by si nebol dostal?“ – pýta sa sv. Pavol. Prichádzame v takých chvíľach k Bohu, ďakujeme mu a spievame mu na slávu? Alebo skôr oslavujeme seba a chvastáme sa? Pavol na to odpovedá podobne týmto slovám: „Čo sa chvastáš, ako by si, to čo máš, nebol dostal? Akoby si nebol všetko dostal!“ V týchto slovách cítiť niečo ako chváliť sa cudzím perím. A nie je to tak? Veď kto nám dáva silu, zdravie, múdrosť, okolnosti a možnosti nášho úspechu? Spomeňme si na veriaceho Abraháma i pokorného Noeho. Hneď ako vyšiel z korába, postavil oltár a priniesol Bohu obetu vďaky a chvály. Abrahám zasa bol staviteľ oltárov. Keď prechádzal zemou, ktorú mu daroval Boh stavaj oltáre a prinášal obetu. Veď naozaj ak verím Bohu viem, že On je ten, kto riadi svet i môj život. Ďakujem mu za jeho dary telesné i duchovné, za jeho starostlivosť o mňa o môj život, za jeho výchovu i za ľudí, ktorých mi poslal i posielal na moju životnú cestu. My už máme oltáre modlitieb a obety postavené, stačí prísť a skrze Krista s Kristom a v Kristovi vzdávať Bohu vďaku i slávu.

Prenesme sa teraz do **opačnej životnej situácie**: do času bolesti, utrpenia: fyzického z chorôb a námah, alebo duševného z neúspechov, poníženia, nepochopenia, alebo do smutných chvíľ z bolestných strát a opustenosti, možno aj prenasledovania... Kde je vtedy Boh v našom živote? Kráčame s ním i v týchto chvíľach spolu s Jóbom: „Pán dal, Pán vzal, nech je oslávené meno Pánovo.“ Či sa práve vtedy neobraciame na Boha s výčitkou a neodvraciame od neho svoju tvár, ba viac nejedeme bez neho a bezhlavo hľadať pomoc u ľudí – u advokátov, lekárov, bankárov, alebo dokonca u zlodějov, vrahov a podvodníkov? Alebo neorientujeme celú svoju pozornosť hneď pri prvom stretnutí s bolesťou na ľudí, ktorí nám ju spôsobili? Myslíme v tých chvíľach na Boha, ktorý túto bolesť a utrpenie dopustil, ale nás neopustil? Práve vtedy sa cíti muž silný, muž mužom a otec otcom, keď môže vziať svoju ženu, svoje dieťa do náručia, starať sa o nich a pomáhať im... A či Boh nie je ten najsilnejší muž a ten najstarostlivejší otec. Sv. Pavol verný tlmočník Božích počínov hovorí: Boh hľadá záľubu v slabosti: „**Len sa pozrite na svoje povolanie, bratia, že tu niet veľa múdrych podľa tela ani veľa mocných ani veľa urodzených, ale čo je svetu bláznivé, to si vyvolil Boh, aby zahanbil múdrych, a čo je svetu slabé, vyvolil si Boh, aby zahanbil silných; čo je svetu neurodzené a čím pohŕda, to si vyvolil Boh, ba aj to, čoho niet, aby zmaril to, čo je, aby sa pred Bohom nik nevystatoval.**“ Áno, Boh je verný, on nás nikdy neopustí a nedovolí skúšať nad naše sily, ale vždy urobí niečo, aby sme mohli všetko zniesť a nájsť i východisko. Práve tam sa ukazuje Božia moc, sila, láska i starostlivosť: v chorobe, utrpení, v bolesti i vo smrti... Keď sa zdá, že sa nič nedá vtedy Boh pomáha, lieči, i vzkriesi mŕtvych a ukazuje najväčšiu moc. Nezabúdajme, že Boh je Otec a On nedovolí zaťažit' svoje deti nad sily a keď aj dovolí položit' kríž hneď dáva i silu, podáva svoju pomocnú ruku. A vezdme, že tam, kde nestačí ľudská sila, prejaví sa jeho Božská moc. Keď Boh nás v týchto chvíľach učí prosit', chce nám dat' vedieť i pocítiť, že je to On, kto je blízko nás, On všemohúci a nekonečne dobrý.

A ešte sa opýtajme aká je naša viera v Boha, **vtedy keď naša duša nie je v poriadku**, vtedy keď ňou otriasajú pochybnosti, úzkosti, strach a obavy alebo sme v pochybeniach, či hriechu? Neupadáme vtedy do znechutenia, zatrpknutosti, alebo dokonca i do zúfalstva... Veríme, že Boh je láskavý Otec, ktorý nás má rád, veľmi rád, radšej než my samy seba... Vieme u neho nájsť stratený pokoj duše, silu ducha, odvahu i rozhodnosť? Vieme sa mu odovzdať v dôvere a vedomí, že On je všetko nad všetkým? Veríme, vo chvíľach duchovných pádov, keď sme na dne s vôľou i duchovnou silou, sklamaní sami zo seba, že Boh je milosrdný a že nikdy nepohrdne skrušeným a pokorným srdcom? A preto neklesáme, ale v dôvere dvíhame k nemu srdce. A potom s nádejou a vierou, že Boh je naozaj takýto, premáhame i smútok, ktorý pramení v pýche, že sme chybni a hriešni, a že nie sme takí, za akých sme sa pokladali, alebo akí sme chceli byť? Vtedy sme veriaci, ak vieme po priznaní a vyznaní viny znovu vstať a vo vedomí, že nám bolo odpustené s radosťou ale aj s väčšou pozornosťou kráčať stále vpred k výšinám dokonalosti a svätosti. Pozornejšie a viac sa spoliehať na pomoc, ktorú nám Boh ponúka cez svoju Cirkev, cez usmernenia otcov, cez príklad bratov, cez svoje Slovo a Sviatosť. I v týchto chvíľach, keď mnohí zbabelo od Boha odchádzajú sa má prejavit' moja viera v Božie milosrdenstvo, v Božiu moc a lásku.

Mário Orbán

Ž26, 1.7-8a.8b-9abc.13-14

R. (1a): Pán je moje svetlo a moja spása.

1. Pán je moje svetlo a moja spása, koho sa mám báť?
2. Pán je ochranca môjho života, pred kým sa mám strachovať? — R.
3. Čuj, Pane, hlas môjho volania, zľutuj sa nado mnou a vyslyš ma.
4. V srdci mi znejú tvoje slová: „Hľadajte jeho tvár!“ — R.
5. Pane, ja hľadám tvoju tvár. Neodvracaj svoju tvár odo mňa.
6. Neodkláňaj sa v hneve od svojho služobníka; ty si moja pomoc, neodvrhuj ma. — R.
7. Verím, že uvidím dobrodenia Pánove v krajine žijúcich.
8. Očakávaj Pána a buď statočný; srdce maj silné a drž sa Pána. — R.

Stretnutie

Túžime sa s niekým stretnúť? Chce sa niekto stretnúť s nami? Náhody neexistujú. Dovoľme Bohu, aby sa s nami stretol.

Keď Ježiš „vzal so sebou Petra, Jána a Jakuba a vystúpil na vrch modliť sa“ (Lk 9,28), apoštoli nevedeli, že budú svedkami Ježišovho stretnutia s Mojžišom a Eliášom. Vtedy boli oslovení: „Toto je môj vyvolený Syn, počúvajte ho.“ (Lk 9,35).

Je čas vystúpiť na vrch. Rozmanitým spôsobom sme počas pôstneho obdobia všetci pozývaní na stretnutie s Ježišom. Podstatné je, že sa chceme s Božím Synom stretnúť. Nájsť si čas na toto stretnutie môže spočiatku spôsobovať ťažkosti. Veľmi rýchlo však spoznáme, že nás obohacuje.

Istý môj priateľ si spomína: „Po absolvovaní základnej vojenskej služby som sa ocitol na križovatke svojej viery. Vedomosti o viere som mal slabé. Rady rodičov u mňa vyvolávali pravý opak. No - ani neviem prečo – majster, ku ktorému som nastúpil do zamestnania, mi raz na začiatku pôstu povedal: Modli sa za seba celý pôstny čas a vykonaj si spoveď. Poslúchol som. Na Veľkú noc v tom roku do smrti nezabudnem. Spoznal som silu, ktorú dáva stretnutie s Ježišom. On zmenil môj život. Každý rok sa teším na pôst, najmä na spoločné modlitby krížovej cesty, ktoré ma najlepšie pripraví na stretnutie so zmŕtvychvstalým Ježišom.“

Vyskúšajme, či sa dokážeme viac a pravidelne stretávať s Ježišom pri modlitbe. Vieme si predstaviť tento čas ako vedomé a dobrovoľné zriekanie sa nielen mäsa, ale i dovolených príjemných vecí. Premýšľajme, čím môžeme obohatiť stretnutia s ľuďmi.

Prijmite niekoľko svedectiev tých, ktorým stretnutia s Ježišom zmenili život. „Pôst prežitý s Ježišom je začiatkom môjho nového života. Zbavil som sa nepríjemného zlozvyku.“ Iný hovorí, že počas pôstu sa učil počúvať Ježiša a dnes už nemá ťažkosti počúvať aj iných: „Ježiš ma naučil v pravý čas vedieť mlčať i hovoriť“. Žena v rokoch sa po veľkonočnej sviatosti zmierenia vrátila k manželovi a deťom.

Počúvať Boha vo svojom srdci a urobiť všetko, čo žiada, je náročné. Boh však bohato odmeňuje dobrú vôľu človeka. Na stretnutie, ku ktorému všetci v hodine smrti smerujeme, sa v tomto pôstnom období chceme pripraviť úprimným stretávaním sa s trpiacim Božím Synom.

Eubomír Stanček

Počula som tlkot tvojho srdca

*Našla som ťa na toľkých miestach, Pane,
počula som tlkot tvojho srdca
v dokonalom tichu polí,
v tmavom svätostánku prázdnej katedrály,
v zladenej jednomyselnosti*

zhromaždenia ľudí, ktorí ťa milujú.

*Našla som ťa v radosti,
kde ťa hľadám a často nachádzam.*

Ustavične ťa nachádzam v utrpení.

*Utrpenie je ako hlahol zvonov,
ktoré zvolávajú Božiu nevestu k modlitbe.*

*Pane, našla som ťa v plodnej veľkosti
utrpenia iných.*

*Videla som ťa v obdivuhodnom
súhlase a v nevysvetliteľnej radosti tých,
ktorých život je poznačený bolesťou.*

*No nedokázala som ťa nájsť
v mojich malých trápeniach a v mojich
každodenných nepríjemnostiach.*

*V mojej ochabnutosti som neužitočne prepásla
drámu tvojho spasiteľského utrpenia
a veľkonočná životná sila a radosť
sa udusila v pustatine mojej sebaľútosti.*

Pane, verím, avšak príď mojej viere na pomoc.

Matka Terézia

Sväté omše v týždni po 2. pôstnej nedeli

6.II. utorok

18.00 na úmysel ordinára

7.III. streda

18.00 na úmysel

9.III. piatok

18.00 + Štefan Kralovič (30.dní)

10.III. sobota

18.00 + Štefan Vadovič, manž. a syn

Upratovanie kostola č.d. 126 -150

11.III. 3.Pôstna nedeľa

8.00 + Jozef a mária Valovičovi a dc. Anna

9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

5.III. pondelok

sv.Teofil, biskup

6.III. utorok

sv.Fridolín, opát

7.III. streda

sv.Perpetua a Felicita, mučenice

8.III. štvrtok

sv.Ján z Boha, rehoľník

9.III. piatok

sv.Františka Rímska, rehoľníčka

10.III. sobota

sv.Makarius, biskup

Cirkev prijala Eucharistiu od Krista, svojho Pána, nie ako jeden spomedzi cenných darov, ale ako dar par excellence, lebo je to Kristov dar seba samého, jeho osoby v jej svätej ľudskosti ako aj jeho diela spásy.

Ján Pavol II.

VÝNIMOČNÝ DAR

Vo svojej encyklike o Eucharistii kladie Ján Pavol II. otázku: „Čo viac pre nás mohol Ježiš vykonať?“ Pri Poslednej večeri, keď Pán ustanovil Eucharistiu, zjavil svoje rozhodnutie dať za učeníkov svoj vlastný život, preliať za nich svoju krv, aby oni mohli žiť. Túto obeť vo Večeradle sprítomnil sviatostným spôsobom.

Pri slávení Eucharistie sa denne sprítomňuje práve toto Ježišovo rozhodnutie dať život za každého z nás. Sprítomňuje sa gesto lásky, ktorá zachraňuje a pozdvihuje každého človeka. Ježiš sa za nás vydáva neustále. Dáva všetko, čo má, dáva sám seba, so všetkou láskou k Otcovi i k nám, aby sme „mali život a mali ho hojnejšie“ (porov. Jn 10,10). V dare Eucharistie chce byť s nami prítomný „po všetky dni až do skončenia sveta“ (Mt 28,20), a tak nám prejavuje svoju lásku bez miery, lásku, ktorá ide až do krajnosti (porov. Ján 13,1). Eucharistiu môžeme chápať ako „tajomstvo milosrdenstva“¹, prejaveneho voči nám v Ježišovi Kristovi.

Človek má však niekedy obavu, či je takého daru hodný. Alebo si kladie otázku, čo Boh môže za taký veľký dar vyžadovať? Ako keby aj u Boha platilo „niečo za niečo“, tak ako u ľudí. Ale keď nám dáva Boh, dáva nám vždy božsky, teda v plnosti lásky a zadarmo. Ježišova obeť seba samého za nás je najväčším znamením Božej lásky k nám. Lásky, ktorá nesúdi, ale prijíma, odpúšťa a pozdvihuje. Lásky, ktorá je nám daná bez našich zásluh, úplne zadarmo. Čo väčšieho mohol vykonať, čo nám mohol viac dať? Veď „nikto nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov“ (Jn 15,13), a „Kristus zomrel za nás, keď sme boli ešte hriešnici“ (Rim 5,8). On sám tak zostane navždy darom všetkých darov, darom výnimočným.

Čas naozaj letí. Popolcovou stredou sme vstúpili sme do Pôstneho obdobia. A ani sme si to nestihli poriadne uvedomiť, už sme aj z neho ukrojili prvé dva týždne. Čas letí a zdá sa, akoby nám unikali prsty. Medzitým si poťažkávame, „koľko toho máme“. Coho? Pokúsme sa roztriediť si široké spektrum požiadaviek a potrieb, ktorým venujeme svoju energiu a čas. U každého je zaiste iné. Väčšinou však má jedného spoločného menovateľa: čím je potreba povrchnejšia, materiálnejšia, tým naliehavejšie sa hlási o slovo. Po oblečení siahame, len čo nás ovanie chladný vzduch, prázdny žalúdok urguje svoje potreby už po 2-3 hodinách — a ako naliehavé! Iste sa nám nestane, že by sme naň zabudli na dva-tri dni. Neuprataný byt a nevypratá bielizeň kričia po niekoľkých dňoch, na nezaplatené účty a faktúry prichádzajú upomienky a urgencie. Priatelia, na ktorých sme si nenašli čas, sa hlásia po pár týždňoch. Zanedbávané vzťahy začínajú chladnúť po nevela mesiacoch, zanedbávané zdravie sa hlási o slovo po pár rokoch. Ničíme si ho zháňaním peňazí, ktoré potom mŕňame na lekárov...

Čas letí... Kedy sa hlási o slovo ľudská duša? Dokáže čakať v nevšímanom ústraní celé roky. Zdanlivo akoby sa nič nedialo... A kedy sa hlási o slovo Boh, darca každej sekundy nášho života i všetkého, čo nám život prináša? Čaká aj desaťročia — a zdanlivo sa nič nedeje. Nahromadený podtlak prázdnoty však skôr-neskôr vyrazí na povrch. Až vtedy s bolesťou zisťujeme, že naozaj len zdanlivo sa nič nedialo. V skutočnosti nám unikalo najpodstatnejšie. Nenašli sme si na to čas.

Máme tu Pôstne obdobie — čas na to, aby sme takýmto smutným objavom slobodne a dobrovoľne predišli. Až keď človek ochorie, zistí, akým veľkým darom je zdravie a čo všetko od neho závisí. A až keď si človek prechodne odriekne jedlo, nápoj, činnosť, vyplavia sa na povrch hodnoty, na ktoré zabúdali, pretože sú svojou povahou jemné, precízne, duchovné a nehlásia sa dravo o slovo.

Veľký pôst je obdobím na zastavenie lavíny času. Nie je to čas sebatrýzne, ale čas oslobodenia sa od toho, čo nás spútava. Namáhavého sice, ale zároveň prinášajúceho radosť. Každý za seba by mal vedieť, čo sú tie putá v jeho prípade a čo ho z nich môže vyslobodiť: lakomého charita, rozbehaného stúšená modlitba, vorkoholika čas na odpočinok a vzťahy, alkoholika a fajčiara askéza... A pre nás všetkých, čo máme v sebe tendenciu to hlbšie, duchovné odkladať, je to čas začať hneď! Povrchné, bezprostredné, materiálne potreby sa budú totiž naďalej neúprosne hlásiť o slovo. Nie sú dôležité veľké a „komplexné“ plány. Iste sme ich už mali a vieme, ako dopadli. Dôležité je nezmeškať tohoročný pôst, potrebné je žiť o tu a teraz. Aby sme raz nemuseli počuť výčitku: Pekne si bežal, ale - žiaľ —, vedľa cesty. Lebo teraz je milostivý čas, teraz je deň spásy!

¹P.Vojtech Kodet OCarm „O Eucharistii“

K R Á Ľ Možno ste už počuli príbeh o námorníkovi, ktorý sa po stroskotaní lode ocitol na akomsi ostrove. Keď ho domorodci našli, chytili ho, zdvihli na plecia, odniesli do dediny a posadili na svoj jednoduchý trón. Postupne sa dozvedel, že ich zvykom bolo každoročne urobiť kráľom niekoho iného.

Celkom sa mu to páčilo. Jeho radosť trvala však len dovtedy, kým nezistil, čo sa stalo so všetkými predchádzajúcimi kráľmi. Keď sa jeho ročné panovanie skončila, kráľa vyhnali na pustý ostrov, kde zomrel od hladu. S tým sa námorník veru zmieriť nechcel. A bol to celkom šikovný a dôvtipný muž, teraz dokonca kráľ, ktorý mal takmer rok času na to, aby niečo rozumné vymyslel.

Svojim tesárom napokon prikázal, aby zhotovili lode, pestovateľom, aby na tom pustom a odľahlom ostrove vysadili ovocné stromy a vypestovali obilie a murárom, aby tam postavili domy. Keď rok uplynul a jeho vláda sa skončila, nevyhnali ho na pustý ostrov, ale na ostrov hojnosti.

Tento krátky príbeh je dobrým podobenstvom o živote. Každý z nás je malým kráľom svojho života, ktorý sa však jedného dňa skončí. Dobré si preto rozmyslíme, čím ho vyplníme. Myslíme viac dopredu.

Život znamená žiť tak, aby *La* človek, nebál smrti ani ničoho iného.

— Terézia z Avilly

Kde sa začína spravodlivosť?

Doma, v ohľaduplnosti a úcte pred sebou navzájom.

Vnútrotná politika ministra zahraničia

Francúzskeho ministra zahraničia Roberta Schumanna sa raz opýtali, prečo sa neoženil.

„Bolo to už dávno“ odpovedal, „šiel som metrom a náhodou som stúpil istež panej na nohu. Prv, ako som sa stihol ospravedlniť, zasyčala: ‚Ty kretén, nemôžeš dávať pozor, kam šliapeš!‘ Potom sa na mňa pozrela, začervenala sa a zvolala: ‚O, prepáčte, prosím, pane! Myslela som si, že to bol môj manžel.‘“

Bl. Artemide Zatti

15.marec

Na Artemida Zattiho nemohli jeho priatelia spomínať bez toho, aby ho videli ako ošetrovateľa chorých. „Niekedy sa zdá, že ľudia si naschvál privádzajú choroby, len aby ich mohol liečiť,“ tento žartovný výrok je vari najlepším vyjadrením bezhraničnej obetavosti muža, ktorého Ján Pavol II. v apríli zapíše do zoznamu blahoslavených.

Artemide Zatti, rodák z talianskeho Boretta (* 12. októbra 1880) nemal príliš dlhé detstvo. Už v deviatich rokoch sa dával najímať na pomocné práce na poli. Neúnosnú ekonomickú situáciu napokon Zattiovc

vyriešili emigráciou do Argentíny. Usadili sa v meste Bahia Blanca, plnom talianskych, španielskych, nemeckých a poľských prisťahovalcov. Tu sa ocitli v prostredí svojich rodákov, z ktorých väčšina zabudla nielen na svoju vlasť, ale i na vieru. Artemidova rodina však napriek tomu ostala verná Cirkvi a bola príkladom pre svoje okolie.

Artemide sa v Argentíne zoznámil so saleziánmi, ktorí spravovali miestnu farnosť, a rozhodol sa kráčať v ich šľapajach. V seminári sedával v lavici s 12-ročnými chlapcami, hoci už sám dosiahol dvadsať rokov a sníval o evanjelizácii Patagónie. Práve sa pripravoval na prvé sľuby, keď ho poprosili, aby pomáhal mladému kňazovi zomierajúcemu na tuberkulózu. Sám sa touto chorobou nakazil, a keďže jeho zdravotný stav bol vážny, hospitalizovali ho v Nemocnici sv. Jozefa vo Viedme, ktorú viedol lekár a kňaz P. Evarisio Garrone. Liečba však neúčinkovala, a tak mu páter Garrone poradil:

„Ak chceš vyzdraviť, pros Pannu Máriu Pomocnicu, aby ťa uzdravila, a sľúb jej, že ostaneš spolu so mnou pomáhať chorým.“ „Uveril som jeho slovám, modlil som sa a vyzdravel som,“ zhrnul svoju skúsenosť Artemide. Po tejto dôležitej životnej skúške sa rozhodol, že sa nestane kňazom, ale bude sa ako zasvätený laik venovať chorým. Svoj zámer začal naplňovať najskôr v lekární a po pátrovej smrti prevzal zodpovednosť za nemocnicu. Nemocničné chodby sa stali jeho cestou k svätosti. Bol na nohách od pol piatej rána a po svätej omši a rozjímaní navštevoval všetkých pacientov. Potom na bicykli - v jednej ruke riadidlá a v druhej ruženc - obchádzal chorých v meste. Po obede hrával boču, šachy a karty s rekonvalescentmi, ponavštevoval chorých a do ôsmej večer pracoval v lekární. Na spánok sa ukladal až po jedenástej hodine. Dovtedy sa ešte venoval štúdiu odbornej a náboženskej literatúry a aj v noci bol k dispozícii svojim pacientom. Artemide Zatti bol dušou nemocnice, zaujímal sa nielen o každého chorého, ale o všetkých zamestnancov, od lekárov až po ošetrovateľky. Všetci boli jeho veľkou rodinou. Venoval sa aj ľuďom bez prístrešku, v ktorých videl tvár svojho Pána, a so slovami: „Dajte mi šatstvo pre starého Ježiša, bielizeň pre dvanásťročného Ježiška...“ zbieral pre nich nevyhnutné veci. Počas svojej štyridsaťročnej práce v nemocnici nikdy nebol na dovolenke. Roku 1950 po nešťastnom páde na schodoch sa uňho začali prejavovať symptómy rakoviny. „Boh ma vždy držal za ruku, teraz ma chce mať ešte bližšie,“ týmito slovami sa lúčil so svojimi spolupracovníkmi a priateľmi. Zomrel 15. marca a jeho pozostatky sú uložené v saleziánskej kaplnke vo Viedme.

ATARINA ŽKÁKOVÁ

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku

